

Είχα σχεδόν λησμονήσει την περιπέτειά μου αυτή όταν ένα βράδυ ή βαρώνη ντε Β... μ' έκάλεσε σ' ένα μεγάλο χορό μετεμερισεμένων. Έπηγα. Ή άρρόχημα της άριστοκρατίας του Παρισιού ήταν συγκεντρωμένη σ' αυτόν τον χορό.

Τη στιγμή που ή διασκεδάσις βρισκόταν στη μεγαλύτερη έντασι της, άποσύθηκα σ' ένα μικρό σαλονάκι για να ξεκουραστώ. Έξαφνα, έννοιωσα ένα χέρι δυνατό να με πιάνη από τó μπράτσο. Έγυρσις τρομαγμένη και αντίκρισα ένα κατάμαυρο ντόμινο. Άνατριχίλασα και κίτταξα με τρόμο τη μακάθρια αυτή όπτασία.

— 'Ηουχάστε, κυρία, και μη με κιντώζετε τόσο τρομαγμένα... μου έλτε γλυκά τó άγνωστο ντόμινο.

Άπ' τόν τόνο της φωνής του άγνωστου, καθώς κ' από τη λεπτότητα των χειρών του — γιατί ή μάσκα που φορούσε έξυβρε τα χαρακτηριστικά του — κατάλαβα πώς είχα να κάνω με κάποιον ευγενή. Κι' από τίς κομπές και ζωηρές κινήσεις του, έμάνταφα ότι θά ήταν άξιωη νέος.

Δέν είπα τίποτα. Περάμενα να μιλήση πρώτος αυτός.

— Έχετε λησμονήσει την παρτίσσις του «Παλλάστρα»; με ρώτησε τέλος με φωνή που έτρεμε άπ' τη συγκίνηση. Θυμάσσις τó μπριζιαντένο δαχτυλίδι;

— Όχι, τού άπάντησα με κάποια έκπληξη. Για ποιό λόγο να τά ξεγάσω όλ' αυτά;

— Σάς εύχαριστώ, ό, σάς εύχαριστώ χίλιες φορές, μου έλτε σφίγγοντάς μου τó χέρι... Δέν έλπίζα σε τόσο έντυγμια... Πέστε μου άκόμα: Λιπήθήκατε καθάλου που χάσατε τó δαχτυλίδι σας έκείνο;

Με τόν τρόπο, με τόν όποιο έπρόφερε τά λόγια αυτά, κατάλαβα ότι αυτός θά ήταν ό δωρητής του δαχτυλιδιού.

— Νά, τού είπα τότε κ' έγώ λιπήθηκα πολύ που τόχασα... Όχι όμως για την άξια του, άλλα για τó μυστήριο που έξυβρε και που με είχε τόσο συγκινήσει...

— Κι' άν τó ξαναβρίσκατε, θά χαρόσασσις;

— Ό, πολύ!

Αυτός άναστέναζε. Μου πήρε τó χέρι και με κίτταζε στα μάτια. Τόν έννοιωσα να τρέμη από τη συγκίνηση. Για μία στιγμή τά πρόσπαλά μας πλησίασαν τó ένα τ' άλλο... Έκανε μία κίνηση, σαν για να βγάλι τη μάσκα του... Έξαφνα όμως ξανάγινε κύριος τού έαυτού του.

— Ένας πραγματικός ευγενής, μου έλτε με βαθεία φωνή, πρέπει πρώτ' άπ' όλα να έινε τίμιος. Έδωσα τó λόγο μου ότι δέν θά μάθετε ποτέ ποιός είμαι... Χαίρετε, κυρία...

Και πρώτ'όφρατ'όσ'ό να τόν κρατήσω, είχε χαθεί άνάμεσα στο πλήθος τών μετεμερισεμένων.

Όταν έμεινα μόνη, άσυνάσθητα κίτταξα τά χέρια μου... Και τότε είδα περασμένο στο δάχτυλό μου τó περίφημο δαχτυλίδι με τó μπριζιαντέ!... Μου τó είχε περάσει ό άγνωστος τη στιγμή που μου έσφιγγε τó χέρι...

Πώς τó είχε προμηθευθεί όμως;... Άγνωστο! Νά τó είχε αγοράσει από τούς κλέφτες; Νά τó είχε κλέβει ό ίδιος;... Ή άπορίας μου αυτές δέν έλύθησαν ποτέ... Όπως έπισης δέν έμαθα ποτέ ποιός ήταν ό άγνωστος και μυστηριώδης αυτός θιαμιστής μου και δωρητής μου...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΣΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Όταν ή Ξανθίππη έμαθε ότι ό Σωκράτης κατεδικάσθη σε θάνατο, πήγε κλαίγοντας και τραβώντας τά μαλλιά της, στη φυλακή να τόν δη για τελευταία φορά.

— Πάντοτε κακοκέφαλος ήσουνα και πεισματάρης, άρχισε να τού λέη κλαίγοντας. Δέν ήθελες να στρωθής στο σπίτι σου, να ήσυχάσσις...

— Ήσυχάσε, γυναίκα... Πώς κάνεις έτσι; Γιατί κλαίς;

— Γιατί κλαίω; Σε καταδικάσανε να πεθάνη! Δέν τόμαθες άκόμα;

— Ποιό με καταδικάσανε;

— Οι δικαστάί σου.

— Μά κ' αυτοί έχουν καταδικαστεί από τη φύσι να πεθάνουν.

— Νά, άλλα έσένα σε καταδικάσαν άδίκως, έπανέλαβε ή Ξανθίππη.

— Μήπως ήθελες να με καταδικάσουν δίκαια; έλτε τότε ό μεγάλος σοφός, χαμογελώντας πικρά.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στό νημφικό κοιτόνα:

Ή ν ύ φ η, (δευλά). — Τόχη μου, πρέπει να σου τó άμολογήσω... Τά μισά δόντια μου έινε ψεύτικα... Είσις θυμισμένος γι' αυτό;...

Ό γ α μ π ρ ό ς. — Άντιθέτως, είμαι πολύ εύχαριστημένος. Ένόμιζα ότι ήσαν... όλα!

Ο,ΤΙ ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΥΜΕ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΕΤΟΝ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟ

Μέσα στη χώρα μας έδώ την κλασική, Καρνάβαλε, στών μασκαράδων τη φωλιά, τουτέστι, που έμπηξες, μήν προχωρείς!... τόν μέγαν σου τόν θρίαμβον άνάβαλε, γιατί, κ' άν είσαι μασκαράς, τó μάστορή σου βρήκες!

Έδώ ύπάρχουν σαν κ' έσε άμέτρητες χιλιάδες.

Γύρνα και ιδές τριγύρω σου, κ' άν ήμπορείς να ζήσις μαζί με τούς τρωμερούς και φίνους μασκαράδες, τραβά τó δρόμο σου εμπρός... Άλλοίως να σταματήσις.

Έδώ δέν πάνεις χωριστά, σε βάξουν κάτω άλλοι, που άν σε πιάσουν, σε κροειούν ύπάνο τους υπαλάσκα.

Άν θέλεις γύρνα να τός δής. Σ' αυτό τó καρναβάλι έν' μασκαράδες όλοι τους, άλλα με δίχως μάσκα!...

Έν τούτοις, βλέτο, δικαστείς κ' έχεις πολλή πρεμούρα στο μασκαροβασίλειο κ' έσύ να προχωρήσις...

Ός εύ παρήσσις! τó λοιπόν... άλλα θα τάβρης σινοδρα και σαν προβάλει ή Καθαρή Δευτέρα θε ν' άφήσις τη θέσι σου, Καρνάβαλε, στους μασκαράδες κείνους που δέν φορούνε σαν κ' έσε μουστουλάνα... τούς τού (φίνοισ)!

N. I. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛΛΟΥ

Εύχαριστώ, ό άνδρες Άθηναίοι, για τήν ύποδοχή!... Καλώς σάς βρήκα. Ξέρω τί είστε, γέροντες και νέοι, ξέρω σε ποιό φρενοκομείο μπήκα!

Ότι είστε μασκαράδες και... κοθόνα, να μου τó πήτε ήταν περιττό.

Σάς ξέρω κ' από τα παλιά σας χρόνια για τέτοιους δά κ' έγώ σάς χαρτώό.

Χαίρετε, με τά έξισινα κεφάλια σας, που έφερτε ένα μασκαρά να φέρετε δια να καταλάβετε τά χάλια σας και να τού πητε τήν αλήθεια... Χαίρετε!

Χαίρετε, άνδρες Άθηναίοι, χαίρετε!... κ' ής άκουστούν οι λόγοι μου οι έστατοι: Χάρω πολύ που βλέτω έγώ τά ζέρετα πώς είστε μασκαράδες αυτοσύστατοι!

Τραβά ή μασκαροσύνη μακριά κ' άρχίζει από πάπτο και πατέρα σας... κ' έχετε άτέλειωτη Άποκρηά κ' άτέλειωτη τήν Καθαρή Δευτέρα σας.

Χαίρετε, άνδρες Άθηναίοι και λοιποί, επαχθιώτες, ξένοι και Άτθίδες!... Είνε μικρά ή έλλειψις μη σάς λιπή... τού να βρεθούνε τούσε προσωπίδες;

Όσο στόν κόσμο βλέτομμε ποδόγυρο κ' δσο άκόμα έχετε πατριδα, τó ράσο δέν θά φτιάνη τόν καλόγυρο ούτε τόν μασκαρά ή προσωπίδα!...

Τότο λοιπόν να πάρη δρόμο ή φρέσα γιατί έχουμε να πάμε κ' άπ' άλλού... και αύριο σάς στέλνω έγώ τά ρέστα και τó λογαριασμό... ή Μ ι χ α λ ο ύ.

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δ Π Ο Υ Γ Η Σ

Άποκρηές, κακό και χαλασιός Κυριού στους δρόμους άμασκαρωτοί, μα και μασκαρεμένοι έγέμισσε άπάχρηδες όλ' ή όδός Σταδίου κ' έινε γαμηλία ό λαός πάντοτε φορτωμένη.

Νά, να και τó περίφημο τó γαϊτανάκι να και τó ρ ό π α λ α τά τόσο φημισμένα, που έστι καθώς πάμε, βρέ κοσμάκη, για τών πολιτικών τίς πλάτες έινε ένα κ' ένα.

Νά κ' ένας με γαϊδομένο κεφάλι, για να περάση όλοι σας παραμερίσσις, από τήν τόση του άχάμνα και τó χάλι, έν' ό έλληνικός λαός, δέν τόν γνωρίσσις;

Άποκρηές, χοροί, πανζουρλισμός, χαρά, γλέντια σε κάθε αθηναϊκό σοκάκι κ' ής παίζει ή κοιλιά μας ταμπούρα και τó στομάχι μας, άλλομονο, Καραιοκάκη!

Ο ΚΡΥΟΣ

